

KASS MORGAN

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

KASS MORGAN a studiat literatura la Brown University, după care și-a continuat studiile la Oxford. Locuiește în Brooklyn, New York. Lucrează ca editor și printre preferințele ei de lectură se află romanele SF și proza victoriană. Continuarea romanului *Cei 100*, intitulată *Ziua 21*, s-a publicat în anul 2014, iar al treilea volum din serie, *Homecoming*, a apărut în 2015. *Cei 100* (Nemira, 2015) a fost ecranizat în serialul omonim de mare succes, produs de Warner Bros și CBS Television Studios.

NEMIRA

1

W E L L S

Nimeni nu voia să stea lângă mormânt. Deși patru dintre ai lor erau deja îngropăți în cimitirul improvizat, ceilalți dintre cei o sută erau încă deranjați de ideea de a coborî un trup în pământ. Nimeni nu voia să stea nici cu spatele la copaci. De la atac, trosnetul unei crengi era suficient să-i facă pe supraviețitorii speriați să tresără. Prin urmare, cei aproape o sută de oameni care se adunaseră să-și ia rămas-bun de la Asher stăteau adunați într-un semicerc strâns, cu privirile oscilând între trupul de pe jos și umbrele din pădure.

Evident, le lipseau trosnetele liniștitore ale focului. Rămăseseră fără lemn, cu o seară înainte, și nimeni nu fusese dispus să se aventureze după altele. Wells s-ar fi dus chiar el, dar fusese ocupat să sape mormântul. Nici pentru asta nu se oferise nimeni, cu excepția unui băiat arcadian înalt și tacut, pe nume Eric.

– Sigur e mort? șopti Molly și se dădu înapoi de pe marginea gropii adânci, de parcă s-ar fi temut că ar fi putut să o înghită și pe ea.

Avea doar treisprezece ani, dar părea mai mică. Cel puțin înainte arăta mai mică. Acum, fața ei era trasă, aproape suptă, iar pe frunte avea o tăietură care părea să nu fi fost bine curătată.

Fără să vrea, privirea lui Wells se îndreptă către gâtul lui Asher, spre rana urâtă unde săgeata îl străpunse. Trecuseră două zile de la moartea lui, două zile de când siluetele misteroase se materializaseră pe creastă și schimbaseră tot ce știu-se Coloniștii până atunci, tot ce li se spusese. Fuseseră trimiși pe Pământ ca subiecți de test, primii oameni care să pună piciorul pe planetă, după trei sute de ani. Dar se înșelaseră.

Unii oameni nu plecaseră deloc.

Totul se întâmplase foarte repede. Wells nu își dăduse seama că ceva nu era în regulă, până când Asher căzuse, încându-se, în timp ce trăgea disperat de săgeata înfiptă în gâtul lui. Atunci se răsucise și îi văzuse. Siluetele străinilor conturate de soarele ce apunea semăneau mai degrabă cu demoni decât cu oameni. Wells clipise, așteptându-se cumva ca siluetele să dispară. Era imposibil să fie reale.

Dar vedeniile nu trag cu săgeți.

După ce strigătele lui de ajutor rămăseseră fără răspuns, îl cărase pe Asher la cortul infirmeriei, unde țineau proviziile medicale salvate din incendiu. Dar degeaba. Până să înceapă el să cotrobăie după bandaje, Asher murise.

Cum era posibil să existe oameni pe Pământ? Era imposibil. Nimeni nu supraviețuise Cataclismului. Era indisputabil, la fel de bine fixat în mintea lui Wells ca faptul că apa îngheată la 0 grade Celsius sau că planetele se învârt în jurul soarelui. Totuși, îi văzuse cu ochii lui. Oameni care sigur nu coborâseră de pe vreo navă a Coloniei. Născuți pe Pământ.

- E mort, îi zise Wells lui Molly, în timp ce se ridică în picioare istovit, înainte să-și dea seama că cei mai mulți din grup se uitau la el.

Cu câteva săptămâni în urmă, fețele lor ar fi fost pline de neîncredere, dacă nu chiar pline de dispreț. Nimeni nu credea că fiul cancelarului chiar fusese condamnat. Lui Graham îi fusese foarte ușor să-i convingă de faptul că Wells fusese trimis de tatăl lui să-i spioneze. Dar acum se uitau la el cu speranță.

În haosul de după incendiu, Wells organizase echipe care să sorteze proviziile rămase și să ridice adăposturi permanente. Pasiunea lui pentru arhitectura pământeană, cândva sursă de iritare pentru pragmaticul său tată, îi permisese să proiecteze cele trei barăci din lemn care acum tronau în mijlocul luminisului.

Wells se uită spre cerul care se întuneca. Ar fi dat orice ca tatăl lui să vadă barăcile: Nu ca să îi dovedească ceva – după ce îl văzuse împușcat pe punte, resentimentele lui disăpuseră mai repede decât culoarea din obrajii cancelarului. Acum, tot ce își dorea era ca într-o bună zi tatăl lui să numească Pământul căminul lui. Restul Coloniei urma să li se alăture – odată ce condițiile de pe Pământ vor fi considerate sigure –, dar trecuseră douăzeci și una de zile fără măcar un licări dinspre cer.

În timp ce își coborî din nou privirea spre pământ, gândurile îi reveniră la ce avea de făcut în clipa aceea: să-și ia rămas-bun de la băiatul pe care se pregăteau să îl trimită spre un loc de odihnă mai întunecat. O fată de lângă el tremură:

- Putem termina odată? Nu vreau să stau aici toată noaptea.

- Ai grija cum vorbești, i-o reteză o altă fată pe nume Kendall, iar buzele subțiri i se strânseră.

La început, Wells presupuse că era de pe Phoenix, dar în cele din urmă își dăduse seama că privirea ei arogantă și accentul sacadat erau doar niște caracteristici ale fetelor cu care el crescuse. Era un obicei frecvent printre tinerele waldenite și arcadiene, deși nu întâlnise pe nimeni care să facă asta la fel de bine precum Kendall.

Wells se uită într-o parte și în cealaltă, după Graham, singurul phoenician, în afara de el și de Clarke. În general, nu-i plăcea să-l lase pe Graham să preia controlul grupului, dar fusese prieten cu Asher și era mai potrivit ca el să vorbească la înmormântare. Oricum, fața lui era una dintre puținele care lipseau din mulțime, pe lângă cea a lui Clarke. Ea plecase imediat după incendiu, cu Bellamy, în căutarea surorii lui, lăsând în urmă doar amintirea cuvintelor răutăcioase pe care i le spusese lui Wells, înainte să plece: *Distrugi orice atingi.*

Din pădure se auzi un trosnet, iar mulțimea tresări. Fără să se gândească, cu o mână, Wells o trase pe Molly în spatele lui, iar cu cealaltă apucă o lopată. O clipă mai târziu, Graham păși în luminiș, însotit de doi arcadieni – Azuma și Dmitri – și de o fată de pe Walden, pe nume Lila. Cei trei băieți aveau brațele pline cu lemne, în timp ce Lila aducea câteva crengi.

– Deci de asta dispăruseră celealte topoare, zise un waldenian pe nume Antonio, privind spre topoarele atârnate pe umerii lui Azuma și Dmitri. Ne-ar fi prins bine azi după-amiază, să știți.

Graham ridică o sprânceană, în timp ce examina cea mai recent ridicată baracă. În sfârșit, învățaseră să le facă aşa cum trebuie; de data aceasta, nu mai erau găuri în acoperiș, ceea ce înseamnă că va fi mai Cald și mai uscat noaptea. Totuși, niciuna dintre construcții nu avea geamuri. Era nevoie de

prea mult timp să le facă și, fără să aibă la dispoziție sticla sau plastic, ar fi fost mai degrabă niște găuri în pereți.

– Crede-mă, asta e mai important, zise Graham și ridică grămadă de lemne.

– Lemne de foc? întrebă Molly.

Fata tresări, când Graham pufni.

– Nu, sulițe. Câteva colibe din lemn nu o să ne apere. Trebuie să ne apărăm singuri. Data următoare când vor apărea bastarzii aceia vom fi pregătiți.

Privirea îi fugi spre Asher și o expresie neașteptată trecu peste fața lui. Obișnuita lui mască de furie și aroganță dispăruse, lăsând să se vadă ceva ce aducea a suferință adevarată.

– Vrei să ni te alături un minut? întrebă Wells îmblânzit. Ne-am gândit să rostим câteva cuvinte pentru el. Tu îl cunoșteai bine, aşa că... poate vrei să...?

– Pari să te descurci foarte bine, i-o tăie Graham, evitând să se uite spre corpul lui Asher, când întâlnii privirea lui Wells. Continuă, domnule cancelar.

Soarele apusese, când Wells și Eric aruncau ultimele lopeți de pământ pe noul mormânt, în timp ce Priya punea flori în jurul lui. Restul grupului se împrăștiase, fie să evite să privească înmormântarea, fie să găsească loc în vreuna dintre noile barăci. În fiecare dintre ele încăpeau confortabil câte douăzeci, chiar treizeci, dacă erau prea obosiți sau le era prea frig să se plângă de picioarele răsfirate peste morțianul de pături parțial arse sau de coatele primite în fețe.

Wells fu dezamăgit, dar nu surprins să constate că Lila acaparase una dintre barăci pentru ea și prietenii ei, lăsându-i pe cei mai mici să tremure în frig, privind prudent în jur, prin luminișul plin de umbre. Chiar și cu gărzi voluntare, care stăteau de pază, nimeni nu se aștepta la o noapte liniștită.

– Hei, zise Wells, în timp ce Graham trecu pe lângă el, cu niște sulițe aproape gata. Dacă tu și Dmitri tot sunteți schimbul doi la gardă, de ce nu dormiți afară? O să-mi fie mai ușor să vă găsesc, când tura mea se va termina.

Înainte ca Graham să răspundă, Lila sări și îl prinse de braț.

– Ai promis că stai cu mine în noaptea asta, mai ții minte? Mi-e prea frică să dorm singură, zise ea, pe un ton prefăcut și cu o voce pițigăiată, complet diferită de obișnuințul ei ton arogant.

– Îmi pare rău, îi zise Graham lui Wells și ridică din umeri.

Wells simți unda de îngâmfare din vocea lui.

– Urăsc să nu-mi țin promisiunile.

Graham îi aruncă lui Wells sulița lui, iar acesta o prinse cu o mâna.

– O să iau o tură mâine-noapte, dacă nu o să fim morți cu toții, până atunci.

Lila ridică din umeri într-un fel exagerat.

– Graham, îl dojeni ea, nu trebuie să vorbești așa!

– Nu-ți face griji, o să te apăr, zice Graham cuprinzând-o cu brațul. Sau o să mă asigur că ultima ta noapte pe pământ va fi cea mai bună din viața ta.

Lila chicoti, iar Wells se abținu să dea ochii peste cap.

– Poate că ar trebui să dormiți amândoi afară, zise Eric ieșind din umbră. În felul acesta, avem și noi o sansă să ne odihnim.

Graham pufni.

– De parcă nu l-aș fi văzut pe Felix strecurându-se afară din patul tău azi-dimineață, Eric. Dacă e ceva ce nu suport, aia e ipocrizia.

O umbră de zâmbet trecu peste fața lui Eric.

– Da, dar nu ne-ai auzit.

– Haide, zise Lila și îl trase pe Graham. Să mergem, înainte ca Tamsin să ne dea patul altcuiva.

– Vrei să fac tura cu tine? se oferi Eric, privind spre Wells. Wells scutură din cap.

– E în regulă. Priya deja verifică zona.

– Crezi că se vor întoarce? întrebă Eric, coborând vocea.

Wells se uită peste umăr, să vadă dacă era cineva care să tragă cu urechea, apoi aprobă din cap.

– A fost mai mult decât o avertizare. A fost o demonstrație de forță. Oricine ar fi, vor să stim că nu se bucură că suntem aici.

– Nu. Evident că nu sunt, zise Eric și se întoarse să se uite în partea cealaltă a luminișului, unde era îngropat Asher.

Oftând, îi zise noapte bună lui Wells și se îndreptă spre grămadă de paturi improvizate, pe care Felix și alții câțiva le făcuseră în jurul locului de foc, din obișnuință. Wells puse sulița pe umăr și se întoarse, să o caute pe Priya. După câțiva pași, dădu cu umărul de ceva și din întuneric se auzi un tipăt.

– Ești în regulă? întrebă Wells și întinse o mâna.

– Sunt bine, răspunse o fată, cu voce tremurată.

Era Molly.

– Unde dormi în noaptea asta? Te ajut să îți găsești patul.

– Afară. Nu mai era loc în barăci.

Voca ei era stinsă. Lui Wells îi venea să îi ia pe Graham și pe Lila și să îi arunce în râu.

– Pot să îți fac rost de o pătură.

Avea să o fure de pe Graham, dacă era nevoie.

– Nu e nevoie. E destul de cald în seara asta, nu?

Wells o privi confuz. Temperatura scăzuse considerabil, după apusul soarelui. Întinse mâna și o puse pe fruntea lui Molly. Pielea ei era caldă.

- Ești sigură că te simți bine?

- Poate un pic amețită, recunoscu ea.

Wells strânse din buze. Pierduseră multe provizii în incendiu, ceea ce însemna că rațiile scăzuseră considerabil.

- Uite, îi zise și băgă mâna în buzunar, după batonul de proteine pe care nu avusese timp să îl termine, mănâncă asta.

Ea scutură din cap.

- E în regulă, nu mi-e foame, zise slab.

După ce o puse să îi promită că îi va spune dacă a doua zi nu se va simți mai bine, Wells porni să o caute pe Priya. Salvaseră mare parte din medicamente, dar ce folos, dacă aveau să rămână fără singura persoană care știa cum se folosesc? Se întrebă cât de departe or fi ajuns Clarke și Bellamy și dacă or fi găsit vreo urmă de-a Octaviei. Dincolo de extenuare, simți un fior de teamă, când se gândi la pericolele pe care Clarke le înfrunta prin pădure. Ea și Bellamy plecaseră înainte de atac. Ei habar nu aveau că existau oameni pe acolo, oameni născuți pe Pământ, care comunicau prin săgeți mortale.

Oftă și privi spre cer, trimițând în sus o rugăciune tăcută, pentru fata pentru care riscase nenumărate vieți. Fata ai cărei ochi se umpluseră de ură când îi spusese că nu voia să îl mai vadă vreodată.

2

CLARKE

Mergeau de două zile, oprindu-se doar câte o oră sau două, pentru odihnă. Pe Clarke o ardeau picioarele, dar Bellamy nu dădea vreun semn că ar vrea să se oprească. Lui Clarke nu-i păsa – de fapt, îi convenea durerea. Cu cât se găndeau mai mult la tendoane, cu atât se gădea mai puțin la durerea din piept și la prietena pe care nu fusese în stare să o salveze.

Trase aer în piept. Chiar dacă ar fi fost legată la ochi, tot și-ar fi dat seama că soarele apuse. Aerul era plin de parfumul florilor albe care se deschideau doar noaptea și făceau ca pomii să pară că se gătiseră pentru cină. Clarke își dorea să știe ce fel de avantaj evoluționist aveau ciudatele flori. Poate că atrăgeau insectele nocturne? Parfumul lor specific era copleșitor în zonele unde coroanele copacilor se uneau, dar ea îi prefera pe aceștia, în locul șirurilor ordonate de meri, pe care ea și Bellamy le săzuseră mai devreme. Simți fiori pe ceafă, când își aminti de trunchiurile aflate la distanțe egale, ca niște soldați aliniati.